

Omyl jasnoviectví.

Jasnoviectví! Jaký lesk se kolem něho tvoří! Na jedné straně slyšíme mnoho posměchu a na druhé mluví úzkostlivá zvědavost. Ostatní úctyplně mlčí. Vidoucí sami chodí pyšně jako pávi po dvoře. Domnívají se, že jim Bůh udělil milost a ve své vysokomyslné pokoře považují se proto za povzneseny nad jiné. Velmi rádi nechávají se obdivovati pro něco, co jest jim ve skutečnosti právě tak cizí, jako těm lidem v jejich okolí, kteří se příliš ptají. Svou skutečnou nevědomost halí v prázdný úsměv, který má předstíratí vědoucího. Spíše jest to však zvykem ustálený výraz jejich bezradnosti vůči otázkám, které vyžadují od nich skutečné vědění o všech dějích.

Oni sami nevědí ve skutečnosti víc než kladivo a dláto, jimiž se rukou umělcovou tvoří nějaké dílo. I v tomto oboru jsou to zase jen lidé sami, kteří chtějí své spolubližní, nadané jasnovidnými dary, učiniti něčím jiným, než tito ve skutečnosti jsou. Tím však působí jim jen velkou škodu. Jest to nezdravý stav, který dnes nacházíme všude. „Vidění“ jasnovidců jest ve většině případů **skutečné**. Není to však nic zvláštního, co by stálo za obdiv a tím méně za pocit hrůzy. Vždyť by to vlastně mělo býti něco zcela přirozeného. Přirozeným zůstává to však jen tehdy, když to přichází samo sebou a zůstává to klidně přenecháno vlastnímu vývoji, bez cizí nebo i vlastní pomoci. Jakákoliv **pomoc** jest při tom právě tak zavržení hodná, jako by byla pomoc při tělesném umírání.

Vidění jasnovidců nabývá ceny pouze skutečným **věděním**. Jedině vědění může této přirozené schopnosti dodati jistotu a

tím i **správné** postavení směrem k pravému cíli. Že však právě toto vědění chybí u velikého počtu jasnovidných lidí, možno ihned zjistit podle ctižádostivé přemíry horlivosti, spojené s vypínáním. Je to vidět i podle domýšlivosti, s jakou se takoví lidé rádi považují za vědoucí. Dávají to nepokrytě na odiv a rádi to i vyslovují.

Jest to právě tato domýšlivost vědění, která zdržuje takové lidi, aby nešli dále kupředu. Tato domýšlivost vede je dokonce přímo ke zkáze, protože je v jejich snahách přivádí na scesti, která vedou **dolů**, místo nahoru. Jasnovidec, který se domýšlí, že ví více, to však ani nepozoruje. Největší pomocí pro takové lidi může pak býti to, že jejich jasnovidnost nebo jasnoslyšení pomalu opět slábně a ztrácí se. To je záchrana! Stane se tak nějakým příznivým pro ně stavem, kterých je více druhů.

Pozorujme nyní jasnovidné lidi a jejich mylné přesvědčení, které předávají jiným lidem. Jen jasnovidci sami jsou vinni, že celý tento obor mohl býti až dosud šlapán do bláta jako nespolehlivý a falešný.

Jasnovidci vidí v nejpříznivějším a nejpokročilejším případě druhý stupeň tak zvaného záhrobí, chceme-li si rozdělit toto záhrobí na stupně (nejsou zde myšleny jako sféry). Abychom podali přibližný obraz rozdílu, byl by při tom stupeň Světla asi dvacátý. Lidé, kteří skutečně mohou viděti až ke druhému stupni, domnívají se, že tím dosáhli něčeho ohromného! Ti však, kteří mohou zírati jen k prvnímu stupni, domýšlí se ve většině případů ještě více!

Nutno uvážit, že člověk při svém nejvyšším nadání může vždy skutečně nazírati jen tak daleko, jak to dovoluje jeho vnitřní

zralost. **Je při tom vázán na svůj vnitřní stav!** Z povahy věci samé jest mu prostě nemožno **skutečně** viděti něco jiného než to, co jest jeho stejnorodostí. Vidí tedy pouze to, co je uvnitř obvodu, v němž by se mohl bez překážky pohybovati po své pozemské smrti. Dále nevidí. Neboť v okamžiku, kdy by překročil onu hranici záhrobí, kterou mu předpisuje stav jeho vlastní zralosti, musel by ihned pozbyti vědomí pro všechno ve svém okolí. Sám od sebe nemohl by vůbec tuto hranici překročit.

Kdyby však jeho duši při jejím vystoupení z těla vzala s sebou nějaká záhrobní bytost nejbližší vyššího stupně, tu by při překročení hranice k vyššímu stupni v jejím náručí pozbyl ihned vědomí. Prostě by usnul. Přiveden zpět k vědomí, mohl by se vzdor svým jasnovidným darům rozpomenouti jen potud, pokud mu dovozovala jeho vlastní zralost rozhlédnouti se kolem sebe při bdělém vědomí. Proto nevzešel by mu z toho žádný prospěch, ale jistě škoda pro jeho jemnohmotné tělo.

Co se domnívá viděti nad tuto hranici, ať jsou to krajiny nebo osoby, neprožívá nikdy skutečně živě a nevidí to osobně. Jsou to vždy jen **obrazy**, které se mu zjevují a jichž řeč domnívá se i slyšeti. Není to nikdy skutečnost. Tyto obrazy jsou zdánlivě tak živé, že sám nedovede rozpoznati, co se mu jen zjevuje a co skutečně prožívá. Neboť akt vůle silnějšího ducha může takové živé obrazy vytvořit. Tak se stává, že mnozí jasnovidní a jasnoslyšní se domnívají, že při svých výletech na onen svět nacházejí se mnohem výše než jsou ve skutečnosti. A z toho vznikají četné bludy.

I když se mnozí domnívají, že vidí nebo slyší Krista, jest to veliký omyl. Je to nemožnou věcí, překlenouti podle tvůrčích zákonů Božské vůle tu ohromnou propast! Syn Boží nemůže

přijít do spiritistického kroužku jen tak, jako na kávový dýchánek, aby tam vyznamenal a oblažil návštěvníky. Právě tak nemohou to učinit proroci, nebo vyšší duchové.

Žádnému lidskému duchu, vázanému v těle a krvi, není dosud dopřáno, aby se tak bezpečně a pevně již za pozemského života pohyboval v záhrobí, aby všechno nezahaleně slyšel a viděl a jen tak lehce pospíchal po stupních nahoru. Vzdor veškeré přirozenosti není ta věc tak jednoduchá. Zůstává vázána na nezvratné zákony.

A když jasnovidec nebo jasně slyšící chce jen vnikati do záhrobí a zanedbává proto své pozemské úkoly, tu zanedbává více než získává. Jakmile nadejde pro něho doba jeho záhrobní zralosti, ponese s sebou mezeru, kterou může vyplniti **jenom na zemi**. Následkem toho nemůže stoupati dále, zůstává až po jistý bod spoután a musí se vrátit, aby zameškané dohonil. Pak teprve může pomýšlet na opravdový, další vzestup. Také zde jest vše prosté a přirozené a vždy jest to pouze nutný následek toho, co zůstalo nazpět nesplněno a od čeho nelze nikdy odbočiti.

Každý stupeň lidského bytí vyžaduje, aby byl skutečně prožíván s plnou opravdovostí a s plnou schopností přijímání dočasné přítomnosti. Každý nedostatek v tomto prožití přináší pak zviklání, které se při další cestě nutně stává stále citelnějším, až konečně přivodí trhliny a následkem toho i zřícení. Když se ovšem duch včas nevrátí a vadné místo novým prožitím nenapraví tak, aby bylo pevné a jisté. Tak jest tomu v celém dění. Žel člověk však přijal chorobný zvyk, že vždycky sahá daleko nad sebe, protože se domnívá býti něčím více, než skutečně jest.